

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

בפני כב' סגן הנשיאה השופט י' שנלר- אב"ד, השופט ד"ר ק' ורדי, השופט ח' ברנר

המעוררים 1. הוצאת עיתון הארץ בע"מ
2. בר חיון

ע"י ב"כ עו"ד ע' אשכר

נגד

המשיב עודד קאשי

ע"י ב"כ עו"ד י' קלדרון

פסק דין

1

2

3

השופט חגי ברנר :

4

5

מבוא

6

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת הבכירה ח' ינון) מיום 29.4.2012, אשר קיבל תביעת לשון הרע של המשיב וחייב את המערערים לשלם למשיב פיצויים בסך 150,000 ש"ח וכן הוצאות משפט בסך 20,000 ש"ח.

10

2. המערערת 1 היא המוציאה לאור של עיתון "הארץ" (להלן: "העיתון"), וכן המפעילה של אתר האינטרנט The Marker. המערער 2, בר חיון (להלן: "חיון" או "הכתב"), הוא כתב העיתון שפרסם את הידיעה נשוא התביעה.

14

המשיב, עודד קאשי (להלן: "קאשי"), הוא מעצב תכשיטי יוקרה.

16

3. ביום 2.12.2007, בעקבות מידע שנמסר לחיון על ידי מקור חסוי, פורסמה על ידו באתר האינטרנט The Marker, ידיעה שכותרתה "יצרנית השעונים השוויצית, אודמר פיגה: המעצב עודד קאשי זייף ליין שעונים השייך לנו; יפצה החברה ב- 10,000 ד"ח".

20

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1 בגוף הידיעה נכתב :

2

3 "חברת השעונים השווייצית, אודמר פיגה, טוענת כי המעצב עודד קאשי זייף ליין שעונים
4 השייך להם. עוד טוענת חברת אודמר פיגה כי במסגרת הסכם שנערך בינה לבין המעצב
5 הישראלי, הודה קאשי כי זייף את השעונים, הסכים להעביר לידה את כל השעונים
6 החשודים בחיקוי על חלקיהם והתחייב לשלם פיצוי בסך 10 אלף דולר בגין הפרת זכויות.
7 נציגי אודמר פיגה טוענים כי לפני כחודשיים באופן אקראי נתקלו יצרני השעונים
8 השווייצים במודעת יחסי ציבור ופרסום של עודד קאשי בנושא ליין שעונים חדש בשם
9 Oded Kashi המעוצבים באופן זהה לחלוטין, לדבריהם, לשעונים מדגם רויאל אוק של
10 אודמר פיגה.

11 בעקבות כך, פנו מחברת אודמר פיגה לעודד קאשי באמצעות עו"ד איתן שאולסקי, בא
12 כוחה של החברה בישראל, בבקשה להפסיק את הייצור והשיווק. לדברי נציגי החברה,
13 עודד קאשי פעל תוך כשבועיים ולאחר דין ודברים נחתם ההסכם. מהעתק ההסכם שהגיע
14 לידי The Marker מנציגי אודמר פיגה, עולה כי קאשי מסר את כל שעוני החיקוי לידי
15 עו"ד איתן שאולסקי, בא כוחה של אודמר פיגה, ומתחייב לשלם 10 אלף דולר כפיצוי.
16 עו"ד יעקב קלדרון, בא כוחו של עודד קאשי, סירב להגיב ואת תגובתו של עודד קאשי לא
17 היה ניתן להשיג עד העלאת הידיעה."

18

19 ידיעה דומה, בשינויים קלים, פורסמה למחרת היום במהדורה המודפסת של העיתון.

20

21 4. ביום 15.5.2008, כחמישה חודשים לאחר הפרסומים, פנה קאשי באמצעות בא כוחו אל
22 העיתון, בדרישה להסרת הפרסום מאתר האינטרנט. בחודש מאי 2009 הגיש קאשי תביעה
23 נגד העיתון והכתב חיון בגין פרסום לשון הרע, לתשלום פיצויים בסך של 500,000 ש"ח. עוד
24 קודם לכן הוא הגיש תביעה דומה נגד חברת audemars piguet holding s.a, יצרנית
25 השעונים השווייצרית (להלן: "אודמר"), אשר אוחדה יחד עם תביעתו נגד העיתון והכתב.
26 בסופו של דבר ביקש קאשי למחוק את התביעה נגד אודמר, וזו אכן נמחקה.

27

28 **פסק דינו של בית המשפט קמא**

29

30 5. בית המשפט קמא קיבל כאמור את התביעה נגד העיתון והכתב חיון. בפסק דינו נקבע כי
31 הידיעה שפורסמה כללה ביטויים פוגעים ומעליבים כלפי קאשי ולכן מדובר בדברי לשון
32 הרע, במיוחד לנוכח העובדה שקאשי עוסק בעיצוב וייצור תכשיטי יוקרה שנים רבות, ושמו
33 הולך לפניו בתחום זה. עוד נקבע כי למרות שהכתב חיון ניסה לקבל את תגובתו של קאשי
34 ללא הצלחה, הוא מיהר לפרסם את הידיעה וראוי היה "מטעמי סבירות ומידתיות" כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 ימתין עד ליום המחרת כדי לקבל את עמדתו של קאשי. בנוסף, כאשר התקשר קאשי לעיתון
 2 כעבור זמן מה מרגע שנודע לו כי הכתב מחפש אותו, נאמר לו כי הכתבה כבר עלתה לאתר
 3 ולכן תגובתו אינה רלבנטית עוד. בית המשפט דחה את טענתו של הכתב לפיה איש לא ביקש
 4 ממנו להמתין עד לפרסום הידיעה וגם לא נאמר לו שקאשי יחזור אליו. עוד נקבע כי למעט
 5 שתי שיחות טלפון לחנותו של קאשי לא הוכחו פניות נוספות של הכתב אל קאשי.
 6
 7 6. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי מתוך עיון בהסכם הפרשה שנחתם בין קאשי לאודמר, לא
 8 ניתן היה להסיק את מה שהסיק הכתב, שכן קאשי לא הודה בהפרת זכויות כלשהן של
 9 אודמר, ובוודאי שלא הודה בזיוף, אלא נאמר רק שהפיצוי לאודמר משולם בגין "הפרה
 10 נטענת", משמע, לא הפרה שקאשי הודה בה. עוד נקבע כי קאשי התקשר מיידית בהסכם עם
 11 אודמר כדי להרחיק עצמו מכל טענת חיקוי ובודאי מכל טענה לזיוף, שאין בהסכם רמז לה.
 12 הואיל ובסיפא להסכם נקבע כי לאודמר לא תהיינה עוד כל טענות נגד קאשי, אין לקבוע כי
 13 קאשי הודה בהפרת הזכויות הנטענת וכי היה במעשיו דבר זיוף.
 14
 15 7. בית המשפט קמא דחה את טענת ההגנה של העיתון והכתב בדבר אמת בפרסום לפי ס' 14
 16 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה- 1965 (להלן: "החוק"), שכן לא עולה מתוך הסכם
 17 הפרשה כי קאשי זייף שעונים וכי הודה בכך. בנוסף, נקבע כי אין ענין ציבורי בפרסום הגם
 18 שמדובר בתכשיטן ותיק וידוע.
 19
 20 8. כמו כן נדחתה הגנת תום הלב לפי ס' 15 לחוק, מן הטעם שהשימוש במונח "זיוף" שולל את
 21 הגנת תום הלב.
 22
 23 9. בבואו לקבוע את שיעורו של הפיצוי, קבע בית המשפט קמא כי יש לפסוק פיצוי סטטוטורי
 24 בסך 50,000 ₪ לפי ס' 7א' לחוק, ובנוסף, פיצוי בסך של 100,000 ₪ בגין הפסדי הכנסה
 25 שנגרמו לחברת עודד קאשי תכשיטנות בע"מ, חברה שבבעלותו של קאשי, לאחר פרסום
 26 הידיעה.
 27
 28 **טענות הצדדים בערעור**
 29
 30 10. המערערים טוענים במסגרת הערעור כי נפלו בפסק הדין שגיאות מהותיות. כך למשל, בית
 31 המשפט קמא התעלם מראיות המוכיחות את אמיתות הפרסום, ובהן השעונים המפריים
 32 אשר הוגשו כראיה בתיק, תצהירו המפורט של נציג אודמר אליו צורפו תמונות והסברים
 33 לגבי הדמיון המובהק בין השעונים של אודמר והשעונים ששווק קאשי, הסברו של אותו
 34 נציג כי מדובר במעשה זיוף וכו'. עוד טוענים המערערים כי הגם שהמילה "זיוף" אינה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1 מופיעה בהסכם הפשרה, הרי שהמונח "שעוני חיקוי" או שעונים "הדומים עד כדי הטעיה"
 2 מופיעה בהסכם לא פחות מתשע פעמים. מבחינתו של הציבור הרחב, מונחים אלה שקולים
 3 למונח "זיוף". עוד נטען כי היה ענין ציבורי בפרסום דווקא משום שקאשי הוא יצרן
 4 תכשיטים ידוע. המערערים אף טוענים כי עומדת להם הגנה של הבעת דעה לפי ס' 15(4) ו-
 5 15(6) לחוק, שכן כל שעשו במסגרת הכתבה היה להביא דברים בשם אומרם, קרי, בשמה של
 6 אודמר. גם המונח "זיוף" הוא מונח שאודמר בחרה בו. עוד נטען כי הוראותיו של הסכם
 7 הפשרה מצביעות בבירור על הודאה של קאשי במעשה הזיוף, הגם שהמילה "הודאה" אינה
 8 נכללת בו. המערערים גם טוענים כי הכתב נקט באמצעים סבירים כדי לקבל תגובה מקאשי
 9 בטרם הפרסום, אלא שקאשי בחר ביודעין ובמתכוון שלא להגיב. בענין שיעורו של הנזק
 10 טוענים המערערים כי לא ניתן לפסוק באופן מצטבר גם פיצוי סטטוטורי לפי ס' 7א' לחוק
 11 וגם פיצוי בגין נזק בעין, כפי שעשה בית המשפט קמא, שכן מדובר במסלולים חלופיים ולא
 12 מצטברים. עוד נטען כי נזק הממון בעין לא הוכח, ואם נגרם נזק כזה, הרי שהוא נגרם
 13 לחברה של קאשי ולא לקאשי עצמו, אלא שהחברה כלל איננה תובעת לצידו של קאשי.
 14 לבסוף נטען כי לא היה מקום להשית על המערערים פיצוי סטטוטורי מקסימלי, שכן בית
 15 המשפט קמא לא בחן מהי הפגיעה העודפת שנגרמה לקאשי כתוצאה מהשימוש במונח
 16 "זיוף" לעומת המונח המתון יותר של "שעוני חיקוי הדומים עד כדי הטעיה" בו נקט קאשי
 17 עצמו בהסכם הפשרה.

18

19 11. קאשי תומך במסקנות ובממצאים של בית המשפט קמא.

20

21 קאשי טוען כי העתקה, חיקוי וזיוף לא חד המה, ואין דין מילה "רכה" כדינה של מילה
 22 "קשה". בעוד שהמילה "זיוף" נושאת בחובה כוונה לרמות, הרי שהמונח "חיקוי והעתקה"
 23 אינו נושא בחובה קונוטציה של מירמה או מחשבה פלילית. כך גם העד מטעמה של אודמר
 24 השתמש במונח "רך" יותר בעת עדותו - Imitation.

25

26 קאשי מוסיף וטוען כי אין כל אמת בפרסום כאילו הוא הודה בזיוף, שהרי הוא מעולם לא
 27 הודה בדבר, אלא התקשר בהסכם פשרה עם אודמר רק כדי לסיים את המחלוקת.

28

29 קאשי טוען עוד כי הכתב אכן הזדרז לפרסם את הידיעה בלא להמתין לתגובתו וכי החפזון
 30 בפרסום מעיד על הפקרות הביטוי ולא על חופש הביטוי. בנוסף, כאשר קאשי חיפש את
 31 הכתב תוך שעתיים מרגע שנודע לו כי הכתב מחפש אותו, נאמר לו כי הידיעה כבר פורסמה
 32 ותגובתו אינה רלבנטית עוד. כמו כן, הכתב לא העיד אמת כאשר טען כי שלח מסרון לקאשי,
 33 שהרי תדפיס שיחות הטלפון הנייד של קאשי העלה כי הכתב לא התקשר אליו ולא שלח לו
 34 מסרון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1

2 קאשי מוסיף וטוען כי אין כל מניעה לפסוק באופן מצטבר גם פיצוי סטטוטורי לפי ס' 7א'
3 לחוק וגם פיצוי בגין נזק בעין, שכן הפיצוי בגין נזק בעין הוא בעילה של רשלנות, ובמקרה
4 דנן נהגו המערערים ברשלנות כלפי קאשי בכך שלא המתינו לתגובתו בטרם הפרסום. הואיל
5 ועסקינן בעילות תביעה נפרדות- אין המדובר בכפל פיצוי. באשר לפיצוי בגין נזק בעין, לא
6 היתה כל מניעה לקבוע אותו על דרך האומדן, כפי שעשה בית המשפט קמא. זאת ועוד,
7 למעשה שגה בית המשפט קמא בכך שפסק פיצוי סטטוטורי בסך 50,000 ₪ בלבד, שכן
8 שערכו של סכום הפיצוי לפי ס' 7א'(ה) לחוק מביא לפיצוי סטטוטורי בסך של 70,000 ₪.

9

10

האם הפרסום מהווה לשון הרע?

11

12 12. נקדים ונאמר כי אין חולק שהפרסום אודות קאשי הוא בבחינת לשון הרע, שכן על פי ס' 1
13 לחוק, לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול, בין השאר, להשפיל אדם בעיני הבריות או
14 לעשותו מטרה לשנאה, לבוז, או ללעג מצידם; לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או
15 תכונות המיוחסים לו וכן לפגוע באדם במשרתו, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו. המבחן
16 לענין זה הוא מבחן אובייקטיבי, קרי, כיצד מפרש האדם הסביר את הדברים שנאמרו ביחס
17 לנפגע:

18

19 "ההלכה היא, שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד גיסא, ואין
20 חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים מאידך גיסא. המבחן
21 הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס
22 למלים."

23

24 (ע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העזני (1989), פ"ד מג(2) 333, בעמ' 337).

25

26 עוד נפסק כי:

27

28 "הגדרת "לשון הרע" הקבועה בחוק הינה הגדרה רחבה, הנבחנת בהתאם לסטנדרט
29 אובייקטיבי של האדם הסביר..."

30

31 (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (פורסם בנבו, 4.8.2008).

32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

13. במקרה דנן, אין ספק שהאדם הסביר הקורא את הידיעה מקבל רושם שלילי ביחס לקאשי, הואיל ומיוחס לו מעשה זיוף של שעונים מתוצרתה של אודמר. אין גם ספק כי פרסום כזה עלול היה לפגוע במשלח ידו של קאשי, בהיותו מעצב תכשיטים.

14. יחד עם זאת, אין רבותא בקביעה כי הפרסום מהווה לשון הרע, שכן שאלת המפתח בתיק זה אינה האם מדובר בפרסום פוגע, אלא האם עומדות למערערים ההגנות הקבועות בחוק, והן הגנת אמת בפרסום לפי ס' 14 לחוק או הגנת תום הלב לפי ס' 15 לחוק.

האם עומדת למערערים הגנת אמת בפרסום?

15. ס' 14 לחוק קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

נבחן תחילה את השאלה האם הדבר שפורסם אודות קאשי היה אמת. לאחר מכן נבחן האם היה בפרסום ענין ציבורי.

16. ליבת הפרסום הפוגע היא הטענה לפיה אודמר טוענת שקאשי זייף "ליין" של שעונים מתוצרתה, וכי במסגרת הסכם שנקשר בינה לבינו, הודה קאשי כי זייף את השעונים, הסכים להעביר לידיה את השעונים האמורים והתחייב לשלם לה פיצוי בסך של 10,000 דולר בגין הפרת זכויותיה. על כך שמדובר אך ורק בהבאת דברים בשם אומרם לא תיתכן כל מחלוקת, שכן כל אחת מן האמירות הפוגעות בידיעה נפתחת במילים "אודמר טוענת". הקורא הסביר מבין איפוא היטב שהעיתון מביא אך ורק דברים בשם אומרם ואיננו מתיימר לחוות דעתו בנוגע לאמיתות הטענות. ודוק: אין למצוא בידיעה כל אמירה מצידם של העיתון או הכתב, ממנה ניתן ללמוד כי הם סבורים שאכן כך הוא הדבר. מדובר איפוא בדיווח נייטראלי לחלוטין ונטול פניות אודות טענותיה של אודמר נגד קאשי.

17. למעשה, "הערך המוסף" היחידי של הכתב, מעבר להבאת דברים בשם אומרם, בא לביטוי במשפט הבא:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 "מהעתק ההסכם שהגיע לידי The Marker מנציגי אודמר פיגה, עולה כי קאשי מסר את
2 כל שעוני החיקוי לידי עו"ד איתן שאולסקי, בא כוחה של אודמר פיגה, ומתחייב לשלם 10
3 אלף דולר כפיצוי."
4
5 18. הכלל הוא שמי שציטט דברי דיבה שהשמיע הזולת לא יכול ליהנות מהגנת אמת בפרסום
6 באמצעות הטענה כי הדברים אכן נאמרו על ידי הזולת, אלא הוא נדרש בעצמו להוכיח גם
7 את אמיתות הדברים שציטט. יחד עם זאת, אין המדובר בחוק ולא יעבור:
8
9 "אולם, כאשר עצם אמירת הדברים המשמיצים מהווה עובדה חשובה בפני עצמה,
10 והפרסום החוזר אינו מאמת את הדברים ואינו מוסיף להם נופך של אמיתות אלא מציגם
11 כטענה גרידא של אדם מסוים, עשוי בית-המשפט להסתפק בהוכחת העובדה שהדברים
12 אכן נאמרו."
13
14 (א' שנהר, דיני לשון הרע (1997) ע' 218-219).
- 15
16 וכפי שנפסק בת.א. (ב"ש) 7129/99 שמש נ' שמעון (פורסם בנבו, 10.10.2004):
17
18 "ביחס לפרסום חוזר של דברי לשון הרע שאינו מאמת את הדברים ואינו מציג אותם
19 בעמדת המפרסם, ומסתפק בציון העובדה שהדברים נאמרו על ידי אדם אחר, יכול הדבר
20 להעמיד הגנה של "אמת הפרסום", בתנאי שהמפרסם הגביל את הפרסום לעצם העובדה
21 שהדברים נאמרו על ידי אותו אדם בלי להוסיף עליהם."
22
23 ראה גם ת.א. (ת"א) 45157/05 קופמן נ' אייזנברג (פורסם בנבו, 25.7.2010).
24
25 19. בתצהיר עדותו הראשית טען הכתב כי הידיעה נכתבה על סמך מידע שמסר לו מקור חסוי
26 בישראל, הקשור לאודמר. מקור זה אף העביר לו את נוסח הסכם הפשרה שנקשר בין קאשי
27 לאודמר. עדותו זו של הכתב לא נסתרה בחקירה הנגדית, ומכאן שהפרסום היה אמת,
28 במובן זה שאודמר אכן טענה את מה שהכתב ייחס לה במסגרת הפרסום.
29
30 20. זאת ועוד, עיון בהסכם הפשרה שנקשר בין אודמר לקאשי, מבסס את אמיתות הפרסום
31 לגופו, בכל הנוגע לקטע היחיד בידיעה שהוא תוספת של הכתב לדברים שנאמרו לו על ידי
32 אותו מקור חסוי, קרי, הקטע בו מתואר תוכנו של הסכם הפשרה.
33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 וכך קובע הסכם הפשרה :
 2
 3 "הואיל ובעלת הזכויות היא הבעלים של עיצוב סדרת השעונים הידועה בשם שעוני
 4 ; ROYAL OAK
 5 והואיל ולטענת בעלת הזכויות קאשי שיווק שעונים הדומים עד כדי הטעה לסדרת שעוני
 6 ROYAL OAK (להלן: "שעוני חיקוי");
 7 והואיל ובעלת הזכויות שלחה אל קאשי מכתב התראה ודרשה כי יחדל מייצור ושיווק
 8 שעוני החיקוי;
 9 והואיל והצדדים מעוניינים להסדיר את המחלוקות שביניהם.
 10
- 11 לפיכך הוצהר, הוסכם והותנה בין הצדדים כדלקמן:
 12
- 13 1. המבוא לחוזה זה מהווה חלק בלתי-נפרד ממנו.
  - 14 2. קאשי יחדול לאלתר, וימנע בעתיד, מייצור, שיווק, אחסנה, מכירה, פרסום ומכיל
 15 שימוש אחר, בין במישרין ובין בעקיפין, בין בעצמו ובין באמצעות אחרים, בשעונים
 16 הדומים עד כדי הטעייה לשעונים מסדרת שעוני ROYAL OAK.
 17
  - 18 3. קאשי לא יעשה כל שימוש בסימן המסחר המעוצב ... המזוהה עם שעוניה של בעלת
 19 הזכויות.
 20
 21
  - 22 4. במועד חתימת חוזה זה מוסר קאשי לב"כ בעלת הזכויות, עו"ד איתן שאולסקי, את כל
 23 שעוני החיקוי שייבא עד היום, ואת כל חלקיהם. קאשי מצהיר כי אין שעוני חיקוי נוספים
 24 אצל מפיץ, משווק או סוחר כלשהו. קאשי מתחייב למסור לב"כ בעלת הזכויות כל שעון
 25 חיקוי נוסף שיגיע לידי, וזאת לא יאוחר מתום 24 [כך במקור- ח.ב.] מהגיע שעון החיקוי
 26 לידי.
 27
  - 28 5. קאשי ישלם לבעלת הזכויות סך של \$10,000 כפיצוי בגין הפרה הנטענת של זכויותיה.
 29 במועד חתימת חוזה זה מוסר קאשי לב"כ בעלת הזכויות 4 שיקים, ע"ס \$2,500 כל אחד ...
 30
  - 31 6. אם לא ישולם סכום כלשהו במועדו או במלואו, תהיה בעלת הזכויות רשאית לתבוע את
 32 קאשי על הנזקים הממשיים שנגרמו לה כתוצאה מייצור, שיווק, פרסום ומכירת שעוני
 33 החיקוי ותהיה אף זכאית להפרע ממנו פיצויים סטטוטוריים.
 34
  - 35 7. בכפוף לקיום כל התחייבויותיו של קאשי על פי חוזה זה, במלואן ובמועדיהן, לא יהיו
 36 לבעלת הזכויות טענות כנגד קאשי בגין שעוני החיקוי שייצר עד ליום חתימת החוזה."
 37
 38
  - 39 21. עיון בהסכם זה כפשוטו, בלא התחכמויות ופולפולים משפטיים, מלמד כי קאשי אכן ייצר
 40 ושיווק "שעוני חיקוי", הדומים עד כדי הטעייה לשעונים של אודמר, ועל כן הסכים לשלם
 41 לה פיצוי בסכום בלתי מבוטל של 10,000 דולר ולמסור לה את כל הפריטים המפרים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 שברשותו. אכן, אין המדובר בזיוף במובן זה שקאשי התיימר למכור שעונים מתוצרתו
 2 כאילו מדובר בשעוניה של אודמר. השעונים שמכר לא נשאו את שמה של אודמר אלא את
 3 שמו שלו, ולכן לא מדובר בזיוף. יחד עם זאת, בהחלט מדובר בפעולה אסורה של חיקוי עד
 4 כדי הטעייה, של שעונים המוגנים בסימן מסחר מעוצב, דבר המהווה הפרת סימן המסחר
 5 של אודמר ופגיעה בקנין הרוחני שלה.
 6
- 7 22. גם המונח Imitation, בו השתמש בעדותו המצהיר מטעם אודמר, פירושו המילוני הוא
 8 "חיקוי, זיוף, העתקה", כעולה מטיעוני בא כוחו של קאשי. מכאן שאודמר בהחלט ייחסה
 9 לקאשי מעשה שמבחינה מילונית יכול להתפרש גם כזיוף, וממילא כאשר הסתמך הכתב על
 10 דברי המקור המקורב לאודמר, הוא רשאי היה לנקוט במונח של זיוף.
 11
- 12 23. יתר על כן, מעדותו של קאשי עצמו עולה כי הוא הזמין מסוכן בהונג קונג את השעונים,
 13 וביקש כי ייחרטו על גבי השעונים האותיות OK, המהוות את ראשי התיבות של שמו.
 14 משמע, מי שרכש את השעון סבר שהוא רוכש שעון פרי עיצובו המקורי של קאשי, שעה
 15 שלמעשה מדובר בשעון שהוא חיקוי מפר של שעון פרי עיצובה של אודמר. במילים אחרות,
 16 קאשי יצר מצג שווא כאילו הוא היה זה שעיצב את השעונים. התוצאה היא שקאשי מכר
 17 שעוני חיקוי הדומים עד כדי הטעייה לשעונים של אודמר, תוך הפרת זכויותיה בסימן
 18 המסחר המעוצב שלה ותוך יצירת מצג כאילו מדובר בשעונים פרי עיצובו.
 19
- 20 24. אכן, אין למצוא בנוסח ההסכם כל הודאה מפורשת מצידו של קאשי במעשים המיוחסים
 21 לו, אלא שעצם העובדה שהוא התחייב לחדול מהפצתם של שעוני החיקוי, מסר את כל
 22 הפריטים שהיו ברשותו לבא כוחה של אודמר ואף קיבל על עצמו לשלם לה פיצויים כספיים,
 23 אומרת דרשני. אין לפרש אותה אלא כהודאה משתמעת בחבותו, שהרי אלו בדיוק סוגי
 24 הסעדים שהיו ניתנים נגד קאשי לו הוגשה נגדו תביעה משפטית בגין הפרת סימן המסחר של
 25 אודמר ולו אותה תביעה היתה מוכתרת בהצלחה. בנסיבות אלה, העובדה שקאשי לא הודה
 26 במעשה הזיוף שאודמר (ולא הכתב או העיתון) ייחסה לו, אלא רק הודה, וגם זאת רק
 27 במשתמע, במעשה החיקוי, היא בבחינת "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש" כמשמעות
 28 מונח זה בס' 14 לחוק. ודוק: לא ההודאה המיוחסת לקאשי היא שמהווה את עיקר הפגיעה
 29 בו, אלא עצם העובדה שקאשי אכן שיווק שעוני חיקוי הדומים עד כדי הטעייה לשעוניה של
 30 אודמר, והתחייב לחדול מכך תוך שהוא משלם לאודמר פיצויים. הוא הדין בעובדה שלפי
 31 האמור בידיעה, אודמר ייחסה לקאשי מעשה של זיוף, שעה שלאמיתו של דבר, הוא "רק"
 32 שיווק שעוני חיקוי תוך הפרת סימן המסחר המעוצב של אודמר ותוך יצירת מצג שווא
 33 כאילו מדובר בשעונים פרי עיצובו. גם כאן, מדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 ביחס לפגיעה שהיתה נגרמת לקאשי בכל מקרה לו הפרסום היה מדויק יותר. לענין זה,
 2 הכלל הוא שיש לבחון את הפרסום בשלמותו. המבחן הוא, האם הפגיעה שנגרמה מפרסום
 3 הפרט השגוי שונה באופן מהותי ומשמעותי מהפגיעה שהייתה נגרמת לנפגע אילו תוארה
 4 המציאות העובדתית באופן מדויק (א' שנהר, דיני לשון הרע (1997) ע' 222); ע"א 4/85 צור
 5 נ' הוכברג, (1988) פ"ד מב(3) 251. ראה גם ע"א (ת"א) 27386-10-11 סושרד נ' גינת (פורסם
 6 בנבו, 30.09.2012).
 7
 8 כפי שמציין א' שנהר בספרו דיני לשון הרע (1997) ע' 221:
 9
 10 "לצורך בחינת השאלה האם חלה הגנת אמת דיברתי על פרסום מסוים, יערוך בית-
 11 המשפט השוואה בין העובדות העולות מהפרסום, כפי שזה מתפרש על פי כללי הפרשנות,
 12 לבין המציאות העובדתית במועד הפרסום. ההגנה תעמוד למפרסם כאשר קיימת "זהות"
 13 בין המציאות האובייקטיבית לבין תיאורה בפרסום, וזאת, כמובן, בהנחה שהיה בפרסום
 14 "עניין ציבורי". אולם הזהות שבה מדובר אינה חייבת להיות מוחלטת (אם בכלל תיתכן
 15 זהות מוחלטת בין מציאות עובדתית לתיאור מילולי): לצורך החלת הגנת אמת דיברתי די
 16 בכך שהמשמעות והתוכן הכללי של הפרסום תואמים את המציאות, שכן מתן המשקל
 17 הראוי לחופש הביטוי מחייב 'שלא לדקדק בציציותיו של הפרסום הפוגע'."
 18
 19 25. משמצאנו כי הפרסום היה אמת ביסודו, נותר עדיין לבחון האם היה בפרסום ענין ציבורי,
 20 כנדרש לצורך החלתה של הגנת ס' 14 לחוק.
 21
 22 26. הכלל הוא שענין ציבורי בפרסום משמעו אינטרס ציבורי בפרסום (ע"א 10281/03 אריה
 23 (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי) ארגוב (פורסם בנבו, 12.12.2006).
 24
 25 מקובל ליישם בעניין זה את המבחן המכונה "מבחן התועלת":
 26
 27 "השאלה באיזו מידה קיים אינטרס חברתי בחשיפת המידע הנכון אודות הפרט מוכרעת
 28 על פי "מבחן התועלת" שהציע פרופ' זאב סגל ואומץ על ידי הפסיקה. המבחן קובע, כי
 29 "עניין ציבורי" המצדיק פגיעה בפרטיות אדם על-ידי פרסום הינו עניין שיש לציבור
 30 תועלת בדיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בענינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חיי".
 31
 32 א' שנהר, דיני לשון הרע, (1997) ע' 228. ראה גם ת.א. (ת"א) 1952-08 אומניות קיסריה
 33 בע"מ נ' סעדה (פורסם בנבו, 02.08.2012).
 34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 וכפי שנפסק בע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי) ארלוב (פורסם בנבו,
2 : (12.12.2006)
- 3
- 4 "אשר ליסוד העניין הציבורי בפרסום. יסוד זה מחייב את בית המשפט לבחון האם
5 מתקיים אינטרס ציבורי בפרסום. זה יתקיים אם ניתן לומר כי הבאת המידע בפני הציבור
6 תתרום ליכולתו של הציבור לגבש דעתו בעניינים ציבוריים או להביא לשיפור באורחות
7 חייו ... בחינה זאת נעשית על דרך של איזון בין האינטרס של הפרט הנפגע שלא יפורסמו
8 עליו פרטים נכונים אך פוגעים, לבין חופש הביטוי והאינטרס של הציבור בידיעת
9 הפרטים. ברי כי ככל שהפרסום נוגע לעניינים הקשורים במישרין לציבור הרחב, קטן
10 באיזון הכולל משקל האינטרס של הנפגע וגובר משקלה של זכות הציבור לדעת ... "
- 11
- 12 27. קיומו של ענין ציבורי בפרסום הוא ענין נורמטיבי, הנגזר מתפיסות מקובלות בחברה:
13
- 14 "השאלה היא אם הפרסום טומן בחובו תועלת לציבור, אם הוא תורם לגיבוש דעת קהל
15 בענין מסוים, אם יש בו כדי לתרום לשיח הדמוקרטי, לשיפור אורחות חיים, וכיוצא
16 באלה. תנאי זה מעלה היבט ערכי הנקבע על פי מדיניות שיפוטית בזמן ובמקום נתון.
17 קיומו של אינטרס ציבורי בפרסום הוא ענין נורמטיבי בעל מימד אובייקטיבי, הנגזר
18 במידה רבה מתפיסות מקובלות בחברה ... ההכרעה ביחס לקיומו של ענין ציבורי נבחנת
19 על רקע נסיבות המקרה ... "
- 20
- 21 רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.2006).
22
- 23 28. יישומם של מבחנים אלה לענייננו, בהינתן העובדה שקאשי הינו מעצב ידוע של תכשיטי
24 יוקרה, מוליד למסקנה ברורה כי היה אינטרס ציבורי בפרסום, שכן ישנו אינטרס חברתי
25 בחשיפת העובדה שמעצב תכשיטי יוקרה נכשל בענין של שיווק והפצת שעוני חיקוי עליהם
26 הטביע את שמו.
- 27
- 28 29. משמצאנו כי הפרסום אודות טענותיה של אודמר כלפי קאשי היה פרסום אמת ביסודו
29 (למעט פרטי לוואי שאין בהם פגיעה של ממש), ובנוסף, היה ענין ציבורי בפרסום, עומדת
30 למערערים הגנת אמת בפרסום לפי ס' 14 לחוק. ממילא, היה מקום לדחות את תביעתו של
31 קאשי נגדם, ופועל יוצא מכך הוא שיש לקבל את הערעור.
- 32
- 33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1 האם המערערים נהגו בחוסר תום לב כלפי קאשי?

2 30. המערערים טענו בנוסף כי עומדת להם הגנה לפי סעיף 15(4) לחוק, שעניינו הבעת דעה בתום
3 לב על התנהגות הנפגע, וכן הגנה לפי סעיף 15(6) לחוק, שעניינו ביקורת בתום לב על יצירה
4 שהנפגע הציג ברבים.

5
6 31. נוכח המסקנה לפיה עומדת למערערים הגנה לפי ס' 14 לחוק, מתייטר הצורך לברר האם
7 בנוסף עומדת למערערים הגנת תום הלב לפי ס' 15 לחוק. יחד עם זאת, לנוכח העובדה שבת
8 המשפט קמא קבע כממצא שהמערערים נהגו בחוסר תום לב כלפי קאשי, ולקביעה זו נודעת
9 משמעות אף אם הערעור יתקבל מכח ההגנה לפי ס' 14 לחוק, ראוי להעמיד הלכה על
10 מכונה.

11
12 32. ס' 16 לחוק קובע חזקות בענין תום לב או העדרו של תום לב.

13
14 ס' 16(א) לחוק, שענינו חזקת קיומו של תום לב, קובע:

15
16 "הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15
17 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום
18 לב."

19
20 מנגד, ס' 16(ב) לחוק קובע:

21
22 "חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת
23 מאלה:

24 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

25 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים
26 להיווכח אם אמת הוא אם לא;

27 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים
28 המוגנים על-ידי סעיף 15."

29
30 33. בית המשפט קמא סבר שהמערערים פעלו בחוסר תום לב משום שהזדרו לפרסם את
31 הידיעה אודות קאשי מבלי להמתין עת ארוכה עד לקבלת תגובתו. דעתי היא, שבענין זה
32 טעה בית המשפט קמא. ראשית לכל, אני מוצא כי הפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

- 1 הענין ולכן עומדת למערערים חזקת תום הלב לפי ס' 16(א) לחוק. בנוסף, לא עומדת
 2 לחובתם של המערערים חזקת חוסר תום הלב לפי ס' 16(ב) לחוק, משום שמה שפורסם היה
 3 אמת בעיקרו (למעט פרטי לואי), משום שהמערערים האמינו באמיתותו של הפרסום לנוכח
 4 הסכם הפשרה שהיה לנגד עיניהם, ומשום שלא התרשמתי שהיתה למערערים כוונה לפגוע
 5 בקאשי במידה העולה על הסביר להגנת הערכים המוגנים במסגרת ס' 15(4) ו- 15(6) לחוק.
 6 בית המשפט קמא הניח כי המערערים לא נקטו לפני הפרסום אמצעים סבירים כדי להיווכח
 7 האם הפרסום הוא אמת אם לאו, אלא שלפי ס' 16(ב)(2), לא די בהעדר נקיטה באמצעים
 8 סבירים כאמור כדי לבסס חזקה של חוסר תום לב, אלא שומה על הנפגע להראות באופן
 9 מצטבר כי הפרסום לא היה אמת. בעניינינו, הפרסום בעיקרו היה אמת, ולכן אף אם הייתי
 10 סבור כי המערערים לא נקטו לפני הפרסום באמצעים סבירים לברר את אמיתותו, אין בכך
 11 ולא כלום לענין ס' 16(ב) לחוק.
 12
- 13 34. זאת ועוד, לגופו של ענין, לא היתה מחלוקת על כך שהכתב פנה טלפונית לבא כוחו של קאשי
 14 כדי לקבל את תגובתו, אך זה סרב להגיב והפנה אותו לקאשי עצמו. אין גם חולק שהכתב
 15 התקשר פעמיים לקאשי כדי לקבל את תגובתו, ללא כל הצלחה, והוא השאיר לקאשי
 16 הודעה, באמצעות אשתו של קאשי, שהוא מחפש אותו (נ' 16 לפרוטוקול וכן תצהירו של
 17 הכתב). הידיעה פורסמה לראשונה באתר האינטרנט ארבע שעות מאוחר יותר, ואילו
 18 הפרסום במהדורה המודפסת של העיתון נעשה רק למחרת היום. אכן, יתכנו מקרים בהם
 19 ניתן לצפות מעיתונאי שימתין פרק זמן ממושך יותר בטרם הפרסום, אלא שבנסיבות
 20 המקרה דנן, לא כך הוא הדבר, גם משום שהכתב השאיר לקאשי שתי הודעות, גם משום
 21 ששוחח עוד קודם לכן עם בא כוחו של קאשי והלה סירב למסור לו תגובה, וגם משום
 22 שהידיעה נתמכה בהסכם הפשרה שנכרת בין קאשי לאודמר. בנסיבות אלה, אין לזקוף
 23 לחובתו של הכתב את העובדה שלא המתין מעבר לארבע שעות שמא יואיל קאשי להתקשר
 24 אליו ולמסור את תגובתו, בטרם תפורסם הידיעה. הכתב היה רשאי להניח לתומו, בחלוף
 25 ארבע שעות, כי קאשי איננו מעונין למסור תגובה.
 26
- 27 35. הכתב גם טען שניסה להשיג את קאשי במכשיר הטלפון הסלולרי של קאשי, אך שיחותיו לא
 28 נענו. בית המשפט קמא סבר כי תדפיס השיחות שהציג קאשי, סותר את טענתו זו של הכתב,
 29 אלא שהכתב העיד כי קאשי לא ענה כאשר הוא התקשר אל מכשירו הנייד. אין איפוא
 30 רבותא בעובדה שבפלט השיחות שהציג קאשי, אין רישום לשיחה נכנסת של הכתב, שהרי
 31 הפלט מתעד רק שיחות שנענו, מה גם שהוצג פלט של מכשיר טלפון אחד בלבד מתוך ארבעה
 32 של קאשי (נ' 29 לפרוטוקול).
 33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

36. יצויין בהקשר זה כי קאשי לא טרח למסור את תגובתו לכתב אף לאחר הפרסום באינטרנט, ולפני הפרסום במהדורה המודפסת של העיתון, שנעשה רק למחרת היום, ולמעשה, גם לא במועד מאוחר יותר. אחריתו של דבר מעידה על ראשיתו, שכן התנהגותו זו של קאשי מעידה כי הלכה למעשה הוא כלל לא היה מעוניין להגיב, כפי שסבר הכתב בזמן אמת. בית המשפט קמא הניח אמנם כי קאשי התקשר לעיתון כדי למסור את תגובתו לאחר הפרסום באתר האינטרנט, ואז נאמר לו כביכול על ידי מאן דהוא שהתגובה כבר אינה רלבנטית, אלא שהכתב העיד כי קאשי מעולם לא שוחח איתו, לא לפני הפרסום וגם לא לאחריו, ואין זה הגיוני לייחס אמירה כזו לכתב, שעה שהפרסום בעיתון המודפס טרם בוצע באותה שעה. אגב, קאשי עצמו הודה בעת חקירתו כי פנייתו הראשונה במכתב דרישה לעיתון באה רק חמישה חודשים לאחר הפרסום, וכי לא מצא לנכון להגיב על הפרסום במועד מוקדם יותר ובסמוך לאחר הפרסום, מחשש שהדבר רק יזיק לו: "כל תגובה שלי רק תזיק יותר מאשר תועיל" (ע" 18 לפרוטוקול). גם התנהגות זו מדברת בעד עצמה.

37. סיכומו של דבר, אינני סבור כי היה מקום לקבוע שהכתב או העיתון פעלו בחוסר תום לב כלפי קאשי.

האם ניתן לפסוק פיצוי סטטוטורי ופיצוי בגין נזק בעין גם יחד?

38. בית המשפט קמא פסק לטובתו של קאשי, באופן מצטבר, הן פיצוי סטטוטורי בלא הוכחת נזק בסך של 50,000 ₪, והן פיצוי בגין נזק בעין על דרך האומדן בסך של 100,000 ₪.

39. המערערים טענו כי לא ניתן לפסוק באופן מצטבר גם פיצוי סטטוטורי וגם פיצוי בגין נזק בעין, דבר המהווה כפל פיצוי, ואילו קאשי טען כי אין המדובר בכפל פיצוי, אלא בפסיקת סעדים לפי עילות תביעה שונות. לדידו, ניתן לפסוק באופן מצטבר גם פיצוי סטטוטורי לפי ס' 7א' לחוק וגם פיצוי בגין נזק בעין, בגין עוולת הרשלנות.

40. דעתי היא שגם בענין זה, הדין הוא עם המערערים.

ראשית לכל, בית המשפט קמא כלל לא דן בעילת הרשלנות שייחס קאשי למערערים, אלא דן בעילה אחת ויחידה- היא עילת פרסום לשון הרע לפי החוק. ממילא, כאשר בית המשפט קמא פסק באופן מצטבר, בגין פרסום לשון הרע, גם פיצוי סטטוטורי וגם פיצוי בגין נזק בעין, הוא עשה כן מתוך הנחה שהדבר אפשרי לפי החוק. דא עקא, עסקינן במסלולים חלופיים לפי החוק ולא במסלולים מצטברים. פיצוי ללא הוכחת נזק לפי ס' 7א' לחוק איננו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1 קנס, אלא הוא נועד לפצות את הנפגע בגין נזקיו, בסכום קבוע וידוע מראש, גם מבלי
 2 שהנפגע יידרש להוכיח את שיעורו של הנזק. שעה שהנפגע טרח והוכיח את נזקו בעין, רשאי
 3 בית המשפט לעשות אחת משתיים: או לפסוק את הפיצוי בגין הנזק שהוכח בעין, או לפסוק
 4 את הפיצוי הסטטוטורי. אין הוא רשאי לפסוק את שני הסכומים הללו באופן מצטבר, שאם
 5 לא כן, עסקינן בכפל פיצוי. בענינו, משסבר בית המשפט קמא כי נזקו בעין של קאשי הינו
 6 100,000 ₪, שומה היה עליו לפסוק סכום זה, וסכום זה בלבד, שכן הפיצוי הסטטוטורי בסך
 7 50,000 ₪ נבלע בתוך הנזק שנגרם בעין. משפסק בית המשפט קמא פיצוי בסך כולל של
 8 150,000 ₪, שעה שלשיטתו שלו הנזק המוכח של קאשי עמד על 100,000 ₪ בלבד, הוא זיכה
 9 את קאשי בפיצוי עודף, העולה על הנזק שנגרם לו. פסיקה כזו מעשירה את הנפגע שלא כדין.
 10
 11 כפי שנפסק בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (פורסם בנבו, 04.08.2008):
 12
 13 **"מטרת ההרתעה הטמונה ביסוד הוראה זו תושג רק אם יינתן לה פירוש מצמצם, המגביל**
 14 **את סמכות בית המשפט בפסיקת הפיצויים הנקובים בסעיף 7א' למצבים בהם לא הוכח**
 15 **בפועל כל נזק לתובע – בין נזק מיוחד ובין נזק כללי."**
 16
 17 משמע, מקום שהוכח נזק בעין ונפסק בגינו פיצוי, אין מקום לפסוק בנוסף לכך גם פיצוי
 18 סטטוטורי ללא הוכחת נזק. כך גם נפסק בע"א (י-ם) 6146/05 ידיעות אחרונות בע"מ נ' אל
 19 כרמי (פורסם בנבו, 24.11.2005):
 20
 21 **"משתמע מפסק-דינו של בית-משפט קמא, כי לשיטתו נזקו של המשיב הוכח בשיעור**
 22 **מסוים, עליו יש להוסיף פיצוי בגין נזק לא מוכח, אשר טבוע בכל פגיעה בגין פרסום לשון**
 23 **הרע. במצב דברים זה, בו לא ברור אם ישנו "כפל פיצוי" ומה שיעורו, אין להעשיר את**
 24 **המשיב ולפצותו בשיעור גבוה משיעור נזקו המוכח, על-ידי הוספת פיצוי בגין נזק לא**
 25 **מוכח, שייתכן והוא חופף, לפחות בחלקו, את הנזק הלא ממוני אשר הוכח לשיטת בית-**
 26 **משפט קמא."**
 27
 28 41. למעלה מהצורך אציין כי עילת הרשלנות במקרה דנן מתמזגת עם עילת לשון הרע, שהרי
 29 המעשה הרשלני שקאשי ייחס למערערים זהה מן הבחינה העובדתית למעשה של פרסום
 30 לשון הרע. לכן, לא היה ניתן לתבוע במצטבר הן פיצוי בגין עוולת הרשלנות והן פיצוי בגין
 31 פרסום לשון הרע. עוד יש להעיר כי גם במצב שבו עומדות לנפגע עילות תביעה שונות בגין
 32 ראש נזק מסויים שנגרם לו (ובענינו, פגיעה בשם הטוב), אין הוא יכול לקבל פיצוי בסכום
 33 העולה על נזקו הכולל בגין אותו ראש נזק. הנזק בגין ראש נזק מסויים הוא לעולם אחד, אף
 34 אם גרימתו מקימה עילות תביעה שונות. על כן, אם הפגיעה בשמו הטוב של אדם גרמה לו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 12-06-29415 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1 נזק בסך של 100,000 ש"ח, הרי ששיעורו של נזק זה איננו משתנה רק משום שהפגיעה
2 בוצעה הן מחמת פרסום לשון הרע והן מחמת התנהגות רשלנית של המפרסם.
3
4 42. זאת ועוד, גם לגופו של ענין לא היה מקום לפסוק לקאשי על דרך האומדן פיצוי בגין נזק
5 בעין בסך של 100,000 ₪. בית המשפט קמא הסתמך בענין זה על חוות דעתו של רואה
6 החשבון משה חקק, שאמד את הפסדי חברת עווד קאשי תכשיטנות בע"מ בסכום של
7 451,421 ₪ בחודשים הראשונים שלאחר פרסום הידיעה, אלא שהתביעה הוגשה על ידי
8 קאשי באופן אישי, ולא על ידי חברת עווד קאשי תכשיטנות בע"מ. ממילא, חוות הדעת
9 האמורה כלל אינה רלבנטית להוכחת נזקיו האישיים של קאשי. בנסיבות אלה היה מקום
10 לקבוע כי לא הוכח נזק בעין שנגרם לקאשי, ולכן לכל היותר ניתן היה לפסוק לטובתו פיצוי
11 סטטוטורי לפי ס' 7א' לחוק.
12
13

סוף דבר

14
15 43. סיכומו של דבר, מכל הטעמים שפורטו לעיל, דין הערעור להתקבל. פסק דינו של בית
16 המשפט קמא- מבוטל. תביעתו של קאשי נגד המערערים- נדחית.
17
18 44. קאשי יחזיר למערערים כל סכום ששולם לו לפי פסק דינו של בית המשפט קמא, בצירוף
19 הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום בו שולם לו כל סכום כאמור, ועד למועד השבתו בפועל.
20
21 45. בנוסף, קאשי ישלם למערערים את הוצאות המשפט בבית המשפט קמא בסך של 23,600 ₪
22 וכן את הוצאות הערעור בסך נוסף של 23,600 ₪.
23
24 46. הפקדון שהפקידו המערערים במסגרת הערעור יוחזר להם באמצעות בא כוחם.
25
26

חגי ברנר, שופט

27
28
29
30

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' קאשי ואח'

1

השופט ישעיהו שנלר, סג"נ- אב"ד:

2

3

אני מסכים.

4

5

ישעיהו שנלר, שופט, סג"נ- אב"ד

6

7

השופט ד"ר קובי ורדי:

8

אני מסכים.

9

10

ד"ר קובי ורדי, שופט

11

12

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ברנר.

13

14

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

15

16

ניתן היום, כ"א שבט תשע"ד, 22 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.

17

18

19

20

21

22

23

24

25

חגי ברנר, שופט

ד"ר קובי ורדי, שופט

ישעיהו שנלר, סג"נ
אב"ד

26

27